

BLACK BOX

(Zoals u ziet is onze black box leeg... en u bent de enige die hem kan vullen. Dit is ons Tazette discussieforum: laat uw heikele thema's, hete hangijzers en andere ongemakken hier achter en breng een verhit debat tot stand! Contactadres: dagkrant.taz@tartart.be)

Editoriaal

Hehe... de boordmatroos heeft zijn plastic anorakje aangetrokken, want het begint hier en daar een beetje te druppelen. Maar dat mag de feestvreugde niet bederven. TAZ heeft al voor nattere wateren gestaan. Gisteren vernoemde uw boordmatroos al dat er bezoek is in de kajuit. Van twee (excuseer mijn gekuist Vlaams) breedgeschouderde scheepswijven met haar op de tanden en genoeg tatoeages om de varkens van Wim Delvoye van de kunstmarkt te concurreren. Maar... ze zijn best lief, La Gabinella en Black Kat. La Gabinella staat bekend om haar behendigheid met dolken – zelfs onder water steekt ze dodelijk. Ze gebruikt haar gaven enkel als het écht nodig is, maar als ze haar kunsten demonstreert, krijg je het even koud vanbinnen. En Black Kat is een no-nonsense zeeroofster. Al zie je dat niet aan haar. Uiterlijk kalm, vriendelijk, bevallig, spreekt met twee woorden en biedt spontaan een stevige slok rum aan – kortom, een soort zee-mafiosa. De boordmatroos wacht met spanning op de eerste afrekening, om haar ware gelaat te zien.

Tijd voor een rondje straffe piratenverhalen in het oergezellige Tazette-scheepsruim...

U hoort nog van Uw...
Boordmatroos

De tragiek van het verlangen

Yerma vraagt een toefeling

Toefelen, toefelde, getoefeld: verbaast het u dat wij op slag weg waren van het werkwoord? Schrijver Dimitri Verhulst voegde de *toefeling* (een knuffel, maar ook een pak rammel) toe aan de titel van Federico Garcia Lorca's *Yerma* omdat hij het een woord vond 'dat dicht bij de mensen staat'. Wat is er immers menselijker dan het verlangen om aangeraakt te worden – op welke manier dan ook? Of hoe slaan en strelen soms hetzelfde betekent.

Lorca schreef zijn 'tragische gedicht' in 1934, in een periode dat hij zelf worstelde met zijn homoseksualiteit, en met het verstikkende katholicisme van de jaren '30 in Spanje. Het is dan ook geen toeval dat thema's als passie, verlangen en onderdrukte seksualiteit aan de oppervlakte drijven. Zijn verhalen baden in een wereld van surrealisme, maar de Spaanse wereld van dromen en nachtmerries wordt door regisseur Marijke Pinoy vertaald naar een Westvlaamse, oerkatholieke context vol processie en rituelen.

In *Yerma* gaat een vrouw ten onder aan haar verlangen naar een kind; een dierlijk, obsessief maar onvervulbaar verlangen. Het blijft onduidelijk of haar man Jean geen kinderen wil, of er geen kan maken. Het koppel vervreemdt van elkaar, en wanneer Yerma geen uitweg meer ziet, gaat ze over tot drastische daden. De voorstelling is doordrenkt van tragische *duendo* - een onverklaarbare melancholie die eigen is aan het leven. Muziek speelt een erg belangrijke rol bij het creëren van deze sfeer; componist Fabian Fiorini drukt dan ook uit wat te groot is voor woorden. Toch is het een rockformatie van vier man die deze breekbare sfeer moet oproepen. Geen tegenspraak, aldus Fabian Fiorini, want rock-'n'-roll is 'een emotie met een beetje muziek erbij. Marijke Pinoy situeerde *Yerma* op vuile, grillige locaties waar een geschiedenis aan vasthangt, lelijke plekken met een verborgen schoonheid. In Gent was dat een hangar aan de Wiedauwkaai, in Oostende een oude NMBS-loods. Plaatsen waar cultuur nog slechts een flinterdun laagje vernis is. Leve het instinct!

(La Gabinella)

Yerma vraagt een toefeling speelt op vrijdag 28, zaterdag 29 en zondag 30 juli om 21u. Vertrek aan de infostand op het stationsplein.

TAZETTE

EDITIE #02 VR 28/07

GRATIS - V.U. LUC MUYLAERT, VAARTDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

ALLEZ, GEORGE

Jong Theaterlaureaat 2005 Leen Roels met tegenspeler Berten Larnout

Leen Roels – *Allez, George*

'Op mijn achttiende had ik nog nooit een toneelstuk gezien.'

Theaterlaureaat Leen Roels (TAZ#2005) maakt en schrijft graag theater over 'kleine mensen met grote verlangens en dromen'. In *Allez, George*, haar tweede voorstelling op TAZ, voert ze de personages George en Linda op, eenvoudige mensen die dromen van een beter leven.

Weinig jonge makers schrijven zelf hun teksten en toch lijkt jou dat moeiteloos af te gaan.

LR: 'Op het conservatorium kregen we geen schrijfoverdrachten, maar werden we wel geprikkeld om zo veel mogelijk zelf te doen. Ik schreef altijd al graag, en bovendien kende ik niet zo veel theaterteksten en wilde ik iets dat niet al 1000x gespeeld was.'

Je vorige stuk, *Le Pays Promis*, situeert zich in het katholieke Vlaanderen van de jaren '50. Waarom kiest een jonge vrouw anno 2006 voor zoiets?

LR: 'Ik ben opgegroeid in Appels, een klein dorpje aan de Schelde, waar je nog een veerpont hebt die elk half uur mensen overzet. Er wonen ook voornamelijk oudere mensen. Een aantal van de personages die ik gebruik in mijn teksten baseerde ik op oude foto's die ik vond bij mijn grootouders.'

Vond je opgroeien in zo een klein gehucht niet verschrikkelijk verstikkend als tiener?

LR: 'Nee, absoluut niet. Op straat spelen, bij de koeien kruipen; ik vond dat een enorme vrijheid. Ik kreeg het lastig toen ik naar Gent verhuisde, naar een klein kot. De eerste maanden had ik echt het gevoel geen adem meer te krijgen.'

Op TAZ#2006 breng je een nieuwe voorstelling. Waarover gaat *Allez, George*?

LR: 'Over simpele mensen, zoals jij en ik, die dingen meedragen. Ik stelde me een oud koppel voor, de sleur van hun lange samenzijn, de telkens weerkerende dialogen en gemeenplaatsen. Dat koppelde ik aan een passage uit *De Meester en Margarita* van Michail Bulgakow, over een moeder die haar kind vermoordt met een zakdoek. Elke ochtend vindt ze diezelfde zakdoek – opgevouwen en gestreken – terug op haar nachtkastje. Dat idee van tot op het bot getekend zijn, iets tragisch niet kunnen loslaten, heb ik in de relatie tussen George en Linda verwerkt.'

Wou je altijd al actrice worden?

LR: 'Ja, maar ik wist amper wat dat betekende. Toen ik op mijn achttiende ingangsexamen Drama deed aan het Gentse conservatorium had ik zelfs nooit een toneelstuk gezien. Zodra ik wist dat ik aangenomen was ben ik voor de eerste maal gaan kijken, naar *Regent en Regentes* van Toneelgroep Ceremonia.'

Toevallig net het gezelschap waar je nu bij terechtgekomen bent.

LR: Het grappige was dat *Le Pays Promis* sterk vergeleken werd met Ceremonia, terwijl ik het werk van Eric De Volder dus amper kende. Ik ben heel blij met de kansen die ik nu bij Ceremonia krijg. Daarnaast ben ik overigens zelf bezig een groepje uit te bouwen met Tanja Poppe, Pedro De Strooper en Pascal Buyse. Daar is de grootste gemene deler vooral dat er geen is.'

Je acteert, je schrijft en je maakt voorstellingen. Wat primeert er?

LR: Ik blijf de term 'theatermaakster' vreemd vinden. Misschien was die eerste voorstelling beginnersgeluk en zal nu blijken dat ik dat helemaal niet kán. (*lacht*) Ik moet toegeven dat ik de combinatie van de drie toch redelijk onderschat had. Nu, het feit dat ik bij Ceremonia mijn ding kan doen is een gelukkige bevestiging. Ze geloven in mij en geven me de kans om rustig door te groeien. (Black Kat)

Allez, George, speelt nog vandaag om 15u en za en zo om 15u en 19u30 in Malpertuis.

Second opinion door de ogen van Stefan Kerger

Soundscape van Emanon-ensemble stuurt de voorstelling

Koen Ghesquière en Dominique Pollet openen TAZ 2006

Weet je? Het moet zo vreemd zijn om een festival als TAZ 2006 te ópenen. Tien jaar Theater aan Zee en dan sta je daar... Gisteravond dus een première van Input/Output van vzw Arthur. Als je binnenkomt in de Victoriazaal, warm zoals het TAZ-gewijs hoort, krijg je een *leaflet* met een eerste hint naar de voorstelling. Een naaktfoto van een smachtende madam kijkt naar de hemel. Een theaterhemel... zwart zoals de wolken in scèneland kunnen zijn. En dan... start de onderdompeling.

Het Emanon Ensemble neemt je mee. Ze starten dreigend, als Pink Floyd op de Titanic. Er dwarrelen pluimen neer, alsof er bij wijze van inleiding een zwaan traag en wit wordt gewurgd.

Je krijgt een decor te zien van zeventien sneeuw witte dierenhuiden, opgespannen in ingewanden. En het orkest neemt je 75 minuten mee. Vier danseressen en een danser helpen je op weg. Met een beetje geluk zetten ze je aan het denken. Er gebeuren verschrikkelijke dingen. Het lijkt wel horror. Als je denkt dat een kermende danseres iets heeft, bijna vooogoegwijs, en wat een echte pletwals kan doen met piepkleine acteurs...

De hoofdactrice van *Input/Output* reageert nooit... of nauwelijks. Wat er ook met haar gebeurt... Of je nu brood bakt, danst, bloedt, verlangt, droomt, UB40 draait of herinnert... Ze plant iets gruwelijks en het Emanon-ensemble begeleidt dit alles stijlvol.

Bewegingstheater en een soundscape als een landschap. Boven de Victoriazaal schreeuwen de meeuwen dit jaar harder dan ooit. Het is alsof ze worden opgenomen in de klankband. Geen gemakkelijk ding, die *Input/Output*. Een voorstelling om een beetje over na te denken. En om zelf in te vullen indien je dat wilt. Niet verbaasd zijn als je ver blijft van wat de makers hebben bedoeld...

Input/Output, vandaag om 15u en 20u in de Victoriazaal.

Humor op TAZ

Technieker 1: 'Daarnet nam ik een fles water uit de ijskast, en eerst was dat vloeibaar, maar nu is het helemaal bevroren.'

Technieker 2: 'Ah ja, dat heeft te maken met de druk. Dat is een beetje zoals een frigo die werkt.'

Technieker 1: 'Heb jij een frigo al ooit zien werken? De mijne, die staat gewoon stil, hoor.'

Filip Berte ontvangt in zijn mobiele ambassade op het Zeeheldenplein (foto: Kristien Verhoeyen)

Mystère, donderdag 27 juli 2006, 22 uur, Café Koer

Skantastique!

Wij zijn van het soort dat pakweg Max Romeo en Bob Marley net zo lang leuk vindt tot we erbij in slaap vallen, een nummer of twee dus. We stonden dan ook bepaald niet te springen om naar de plaatselijke reggaesensatie Mystère te gaan kijken, laat staan te luisteren. Edoch, wat bleek: *We were badly misinformed!* Dit – als we niet verkeerd telden – elfkoppige op en top Oostendse ensemble gaf er van bij het openingsnummer *No Time*, een vreselijk catchy deuntje dat u ons dezer dagen wel vaker zal horen fluiten, een enorme lap op. Niks geen lome reggaebeats, maar jazzy pianopartijen, vaak verdacht soepele en relaxte baslijnen, vrolijk schallende trompetten, snedige gitaren en onberispelijk slagwerk: het scheelde niet veel of we waagden, net zoals het talrijk opgedaagde publiek, zelfs een danspasje op deze onweerstaanbare kruisbestuiving van ska, salsa en punk! Net echter toen we van puur en onversneden enthousiasme bijkans onze stilo en ons notaboekje het publiek in keilden zette een sterk afgeslankte versie van dit feestorkest een drol van een blèter (*ne slow*) in. Die achterstevoren gespeelde Metallica-intro die ontspoorde tot een veredeld B-kantje van de Dire Straits was echter het enige smet op een verder meer dan prima opener op Café Koer. In de eerste bis, *Ritmo Del Sol*, zorgde Mystère zelfs voor een stomende apotheose en – met deze temperaturen is dat echt niet vanzelfsprekend – meteen ook voor het eerste kiekenvel! Meer van dat!

(De Liegende Hollander)

Mysterieuze esthetiek van eigen bodem met *Input/Output* (foto: Thomas De Meyer)

Filip Berte *EUtopia?*

De dunne grens tussen vluchteling en toerist

Filip Berte is één van de gelukkigen die zich mag nestelen in de Bank, Victoria's *sixpack* van jonge, beloftevolle kunstenaars en makers. En toch verkiest hij een rondreizende woonwagen boven het settlement van een vast huis. Hij trekt rond en ontmoet mensen in de gezellige beslotenheid van zijn living, waar hij gesprekken voert over het utopische van Europa – of het Europa van de utopie. Met als doel en droom een écht Europees huis te bouwen in de Europese wijk van Brussel.

Om met de deur in huis te vallen, hoe gaat het eigenlijk met Europa?

FB: 'Slecht... maar dat is voor mij geen uitgangspunt. Ik wil het in mijn werk niet hebben over de problematiek van Europa, maar over veel existentiële vragen. Hoe ga je om met de dood, met de cultuur waarin je leeft, het dagelijkse leven... En natuurlijk speelt de maatschappelijke en politieke conditie waarin je opgroeit een grote rol. Ik wil weten in welke mate mensen daardoor bepaald worden, hoe ver dat gaat.'

Je hebt een enquête opgesteld waarin je heel persoonlijke, intieme, maar ook bredere politieke vragen stelt. Hoe moeilijk is het om daar je persoonlijke oordeel niet in te laten doorschemeren?

FB: 'Moeilijk... dat merk ik ook in de gesprekken in mijn mobiele ambassade. Ik ben geen professionele interviewer, dat is ook niet mijn bedoeling. In plaats van mijn eigen mening uit te dragen, probeer ik zoveel mogelijk door te vragen, tot het doodloopt en ik het gevoel heb: dit is een duidelijke mening.'

EUtopia? lijkt een project van lange adem. Hoelang ben je hier al mee bezig?

FB: 'Al lang. Hoewel mijn bewustzijn duidelijk gegroeid is toen ik enkele jaren geleden in ex-Joegoslavië rondtrok. Je komt in contact met mensen van je eigen generatie, waar je mentaal heel dicht bij staat. En toch zijn er dingen die zoveel belemmeren, waar je helemaal niet bij stilstaat. Vanuit Belgrado zomaar even het vliegtuig naar Barcelona nemen is bijvoorbeeld ondenkbaar.'

Moet elke Europeaan zich dan thuisvoelen in het huis dat je wil bouwen?

FB: 'Eigenlijk niet. Er zullen kamers zijn waarin de Belg zich op zijn gemak voelt, maar even goed plekken die tonen dat er ook groepen zijn binnen Europa die zich nergens thuisvoelen. Dat moet je in het huis ook tegenkomen. Na Brussel en Gent, is Oostende daarom zeer belangrijk voor mij. Ik wil het hier hebben over vluchten en verlangen, toeristen ontmoeten maar ook vluchtelingen. Eigenlijk gaat *EUtopia?* over grenzen: de verhalen van mensen die zich buiten Europa voelen staan, zullen de buitengrenzen van het huis bepalen.'

Zou je *EUtopia?* een humanitair project kunnen noemen?

FB: 'Dat denk ik wel. Maar het is geen sociaal werk. Het humanitaire is eerder een ingang die ik gebruik. Noem het een persoonlijke gevoeligheid.'

Tot slot: ga je zelf in het huis wonen?

FB: 'Ja, dat zou ik willen doen... ja. Wonen, werken... wie weet?'

(De Boordmatroos)

De mobiele ambassade van *EUtopia?* staat open vanaf vandaag tot 4 augustus op het Zeeheldenplein. Elke dag van 17h tot 19h is er open kabinet. Je kan ook afspreken op het nummer 0486/41 11 99 en een kijkje nemen op de website <http://www.eutopiaquestions.blogspot.com>

TAZ TELEX

* De **internationale gast** op TAZ Talk is de Marokkaans-Nederlandse romanschrijver **Said El Hadji**. Afspraak op vrijdag 4 augustus!

* Theater aan Zee verwelkomt een **extra straatact: DAUTOSHOW** van en door **Maya Albert** en **Jits Van Belle**. Te bewonderen op het wapenplein op 1/08 om 16h en 18h en op 2/08 om 15h, 16h30 en 18h.

* **Leentje Vandenbussche** zoekt **figuranten** voor haar voorstelling **Alles en niets**, een bijzondere straattheatervoorstelling annex installatie. Leeftijd, geslacht noch geaardheid spelen een rol. Inschrijven en meer info via alleseniets@gmail.com

* De eerste voorstelling van **Entr'acte** op 2 augustus is **afgelast**.

* Onder de guests van **Jan Steen** op 31 juli kunnen wij alvast bekendmaken: **Jasper Steverlinck**. Naar verluidt komen er nog een travestiet en een pianist, maar daarover later meer.

* De voorstelling **4.48 Psychosis** wordt toch in het **Engels** gespeeld.

* De aangekondigde **vuurcreatie** op donderdag 3/08 (22u) wordt vervangen door **Theater Tol**.

* De Special Guest van TAZ BAND vanavond is **Mariman**.